

ЛИСТИ З НАГОДИ ПРАЗНИКА СВ. О. МИКОЛАЯ

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Новачки, Новаки та всі Читачі „Готуйсь“!

Знову зближається час, коли то я приїду до Вас у гостину. Янголи вже оковують золотом полози моїх санок-залубень, щоб гладко мчалися Молошним Шляхом просто з неба на землю. Не забудуть теж причіпити до них і голосних дзвіночків, щоб здалека повідомили про мій приїзд. А Небесні ковалі вже підковують срібними підківками моїх білогривих коників, щоб шпарко бігли засніженими дорogaми.

А вже в небесній пекарні, у майстернях та в друкарні — чого там не приготується! Які бублики печуть, які забавки майструють: то лялі-княгині, то козаків на конях, то гри та складанки різні... А які гарні книжечки з образками друкують у моїй друкарні для Вас, для українських дітей! Та все це Ви незабаром самі і побачите.

А я у той час сиджу із Янголом-Писарем у моїй канцелярії та прочитуємо листи від Вас. Хочемо знати, яких то дарунків Ви у нас просите!? А листів тих назбиралося вже багато, дуже багато! Тому й розділюємо їх.

Окремо кладемо ті листи, що в них Ви просите забавок, ласощів, чи гарного одягу для себе. А щоб вітер цих листів не розвіяв, прикладаємо їх мідяним притискачем.

Знов окремо складаємо ті листи, що в них просите про українські книжечки. Ці листи мені дуже милі, бо хто читає замолоду добрі книжки, той буде розумний та добрий ціле своє життя. Тільки журить мене, що таких листів цього року чомусь дуже-то небагато!

Та ми пильно складаємо їх на столику і прикладаємо срібним притискачем.

А є ще й інші листи: це такі, що в них Ви не просите нічого для себе, а тільки для других: для Ваших Батьків, Учителів, Виховників, для Ваших братів та сестер, а головно для бідних дітей, тих, що не мають ні хатки затишної, ні їжі доброї, ні одягу теплого на зиму.

Ці листи ми прикладаємо золотим притискачем, бо золоте у того серце, хто дбає не про себе, а про других, що більше потребують від нього.

Та ніодного із цих Ваших листів я не помину. Всі Ваші прохання

я сповню — це я й хотів Вам сьогодні написати.

А тепер прощайте, мої добрі Українські Діти! Бо час мені вже збиратися у далеку дорогу. Де б Ви не жили: чи в гарячій Австралії, чи в Аргентині, чи в Америці, Канаді, Німеччині — всюди я до Вас загощу, давнім українським звичаєм.

А тепер залишайтеся з Богом!

СВЯТІЙ ОТЕЦЬ МИКОЛАЙ

Небесна Канцелярія,
дня 1. грудня 1955.

Дорогі Новачки, Новаки та всі Читачі „Готуйсь”!

(Цей додаток я відписав із листа св. Миколая, бо не знав сам, як починати. Але далі я вже писав тиму сам).

Пише до Вас святий Миколай, то й я хочу написати. Що ж — Він їздить золоченими санками, а я на чорному цапі, хіба ж це така велика різниця. А пише Він, що то в небі янголи для Вас готувлять, то й я хочу написати! Хіба ж я не розіслав всіх своїх чортенят по всіх пустарях, де люди не заходять, щоб нарізали доброї та гнучкої лози Вам на різочки!? А моя пекольна забавкарня - хіба не повідливала пістолів, таких, що то ними можна кожного облили водою!? А які кайданки в мене! Перша кляса! Так і відразу можна бавитися у бандитів! А хто ж мені

закине, що моя друкарня не друкує для Вас різних веселих книжечок, таких, що в них завжди всі лиш б'ються та б'ються!

Ну, ну, Ви не кажіть, що Ви їх не читаете, бо я маю біля себе ось поіменний список усіх, хто їх читає! Маю теж список тих, що не хочуть ходити в українську школу, тих, що не ходять на новацькі сходуни. Святий Миколай казав Вам усім принести за це різочок — то і мушу я їх дати, але, Ви всі, нечемні діти, мої добрі друзі, то я Вам додаю до різочки ще й даруночок від себе!

Бачите, як я про Вас дбаю! Тільки чомусь листів до мене Ви не хочете писати. Та це ще краще, бо я на смерть не люблю читати! А я й так знаю, чого Ви хочете!

А щоб Ви знали, що я справді Ваш добрий друг, то може Вам зробити ще й таку прислугу: всі ласощі, що їх принесе святий Миколай, я так Вам заховаю, що ніхто не знатиме, тільки Ви та я. Тоді не мусітимете ними з ніким ділитися!

Ну бачите, а всі кажуть: Чорт-поганий, не слухайте його! Скажіть самі, хіба я Вам добра не бажаю?

Ваш

Чорт *Хляк*

Дно Пекла,
дня 1. грудня 1955.

Як звичайно, так і цього року, святий Миколай не прийде з порожніми руками — до чемних новачок та новаків.

ЛИСТИ З УКРАЇНИ

Макіївка, дня 1. вересня 1955.

Дорогі Друзі з-за Океану!

Хочу Вам написати, щоб знали Ви, у далекому світі, як проживаю я, школяр Петрусь. Мені 9 років та ходжу у третю класу десятилітки. Живу з матір'ю та батьком у малій хатині на передмісті міста Макіївки у Донецькому Басейні. Кругом нашої хати високі насипи жужелиці із залізних гут та землі, що її викидають, копаючи нові шахти у копальнях. Ціле небо весь час засноване димами із фабричних димарів, так, що сонце тільки деколи крізь них просвічує. Тому у нашому місті дуже мало дерев та квітів.

Мій шкільний товариш, Вова, їздив цього літа з батьками на Крим, у Ливадію. Каже, що там багато зелені та чудових дерев-кипарисів, та море синє, хоч воно називається і Чорне. Але Вова може туди їхати, бо він Москаль і його батько — секретар районного Комітету Партії. А мій батько, Осип Дубенко, бідний шахтар, а до того мій дідо був в армії Гол. Отамана Петлюри і за те його большевики убили.

Мій батько працює у копальні вугілля. Там весь день перебуває

він у вогких шахтах, де немає сонця, тільки електричне світло. Приходить домів дуже втомлений та часто ще й увесь в чорному вугляному пилі. Одного разу батько взяв був мене зі собою у копальню. Мені аж духу не ставало, коли ми так швидко зїздили кліттю униз. А обабіч півтемних коридорів я бачив чорне вугілля, що виставало зі стін. Батько казав, що це антрацит — найкраще вугілля у світі.

Недавно приїздив до нас у відвідини дядько Андрій із Кривого Рогу, недалеко Дніпра. Він розказував, що працює у залізній гуті біля доменної печі. У таку піч накладають залізної руди, яка виглядає, мов буре каміння, та пересипають вугіллям. Таки нашим, із Донецького Басейну. Може навіть тим, що його батько викопав! Це все разом запалюють, а тоді залізо витоплюється та спливає із печі потоком гарячого чавуну. Треба добре знати, що робити, щоб не попаритися та спрямувати цей чавун у форми.

А ось того вечора я вже був заснув та опісля збудився і почув, як мій батько з дядьком говорили шепотом.

Батько казав:

— Таки, що там говорити, Андрію, багата наша земля! Ось у нас, над Донцем, що того вугілля! А заліза, а живого срібла, а солі у Бахмуті! А глин та коміння, пригожого до всяких будов!

А дядько йому:

— А в нас, на Подніпров'ї — хіба ж не те? Ось у Нікополі стільки мангану, що нігде на всьому світі стільки немає! А що важливе — то те, що й вугілля від вас привезти не так то важко, бо це недалеко. Можна отже зразу на місці опалювати ним заводи та перероблювати всі сировини. Це ж не те тобі, що в Росії! Там вугілля так далеко від усіх інших сировин, що поки довезеш, то й роботи шкода!

Батько відповів:

— Та ще й те не кінець нашим багатствам! Кажуть, що якби добре пошукати, то від Дніпра аж тут до нас, по Донець, ці скарби так і лежать цілиною під землею!

— Та шукатимуть, та тягтимуть усе до решти, большевики прокляті! Аж лячно тобі стає: везуть та везуть це все добро у свою Московщину, а в нас на Україні як біда — так біда, як голод — так і ніколи не минає!

А батько: — Пожди, ще дасть Бог, що будемо знову вільні. Тоді всі багатства нашої землі або послужать до розбудови нашої таки країни, або, коли продамо їх закордон, то й нам за те інше добро дістанеться у заміну.

— Дай цього, Боже, дожити! — зідхнув дядько. Ото ж була б тоді в нас і воля і достаток, як колись бувало, якби ми так стали знов панамі на своїй землі!...

Опісля я заснув. Та їх розмову добре запам'ятав, хоч — і небагато зрозумів. Та нікому про неї не розкажу, бо не годиться ж переказувати, що почув ненароком!

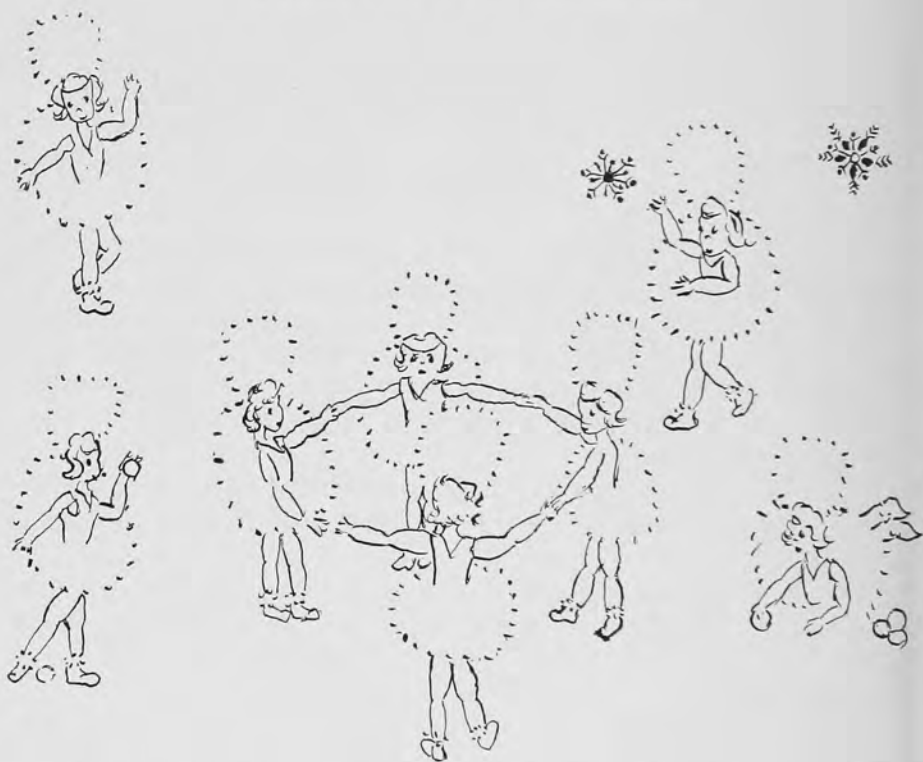
Та ось прошу Вас, українські діти з-за Океану: Ви ж можете там вільно вчитися усю правду, так напишіть, будь ласка, що воно таке ця розмова значила? Жду Вашої відповіді!

Ваш

Петрусь Дубенко

з Макіївки, на Донецькому Кряжу.

ТАНОК СНІЖИНОК

Цей танок сніжинок нарисувала новачка Ірця Калиновська із Балтімору, Америка. Хто з Вас, читачі „Готуйсь” вміє гарно рисувати, нехай пришле свої рисуночки до Редакції „Готуйсь”, а найкращі з них помістимо. Тільки пам'ятайте — вони мусять бути витягнені чорним тушем, щоб ми могли їх помістити в газетці.

ПІСНЯ УКРАЇНСЬКИХ ШАХТАРІВ

(У таборі „Будівничі Києва” новачки вчилися цю пісню, що її співатимуть українські шахтарі, коли Україна буде вже вільна):

Стук-стук-стук!

Під землею гук!

Подивись;

Молотки лиш — блись!

Бо земля у нас багата,

Є що з неї добувати!

Бо Донецькі антрацити,
Це вугілля перше в світі.
З-під землі в Кривому Розі,
Там залізо все вивозять,
Підкарпаття в сіль багате,
Срібло в нас на Закарпатті,
А про нафту з Борислава
Йде по всьому світу слава.
Україна в нас багата,
Буде вільна процвітати!

ГРА „ЛОСІВ”

Це було зараз після того, як „Лосі” (бо вони всі, крім Ореста, беруть участь у Курсах Українознавства) вчилися про багатства України.

Мали бути сходи́ни, як звичайно. Приходять „Лосі”, а братчика немає у домі́вці. Що ж сталося? Братчик завжди досі приходив точно! Коли глянули, а тут на стінах різні карточки, такі, що досі їх не було, а під кожною на столику ще щось стоїть. Кинулися „Лосі” розглядати карточки.

Перша була там карточка „ГР ЙИВИРК”, а під нею маленький залізний гачок. Почали вони думати, думати, читати вперед та назад, аж вкінці знайшли: Кривий Ріг! А чому біля нього був залізний предмет, хіба вже догадаєтеся самі!

Дальше знайшли кусок вугілля, а над ним напис: ДОННЕЙЦЕБС-КАИБИ. Хоч цим разом треба було відчитувати інакше, та вугілля допомогло, бо це кожний знав, і віднайшли: Донецький Басейн.

Ще далі стояла маленька електрична батарейка, під написом: ІНД-ОРП-ІВ ОП-ОР-ІГ. Над цим треба було думати, поки Левко не сказав, що це певно Дніпрові Пороги, бо ж сила Дніпрової води на них дає електрику. Всі дуже дивувалися, що Левко такий второпний.

Та опісля була вже всім біда. Стояло написано: абн-аїб-каб-аоб-збп аоб-лаб-аьб. А під тим якісь такі сірі кристалики, що навіть ніхто не знав, що це таке. Аж Ігор, що то його брат учиться хемії, порадив, що треба ці кристалики розчинити у воді. І справді, вона зараз від них пустила фіолетною. Ромко пригадав, що мама казала йому положити горло таким розчином, коли він був хворий. А називається це... ось пождіть... над... надманган... але ще якось далі... Та більше Ромко

вже не мусів собі пригадувати, бо Левко зараз підхопив, що це певно буде манган, що про нього вчора говорив учитель. Тільки, де ж то в Україні його добувають?

Та ось Грицько, що досі пильно приглядався надписові, завважив, що щось забагато у ньому „а” та „б”. То ж викинув їх, і на диво вийшло: „Нікополь”. Так же і повинно бути; зараз всі собі це пригадали!

А коли під черговим написом побачили бляшанку бензини, то навіть вже не дивилися на надпис: БСОЛПРАИВ, бо знали, що йде тут про нафту з Борислава. А бензину ж виробляють із нафтової роли!

Та ось надійшов і братчик. Новаки кинулися розказувати йому, що то вони повинаходили та відчитали. Тільки Орест стояв сумно збоку, бо він не ходить до української школи і нічого з цього не розумів. Та після цих сходинок вже напевно і він запишеться на Курси Українознавства.

сестричка Леся

Вуйко Квак з Клівленду

ПОСТРАХ МЕШКАНЦІВ ГІРСЬКИХ ОКОЛИЦЬ

У 1928-ому році новаки з Ужгороду таборували під моїм проводом біля села Ставне у Карпатській Україні. Це село було далеко в горах, близько границі з Галичиною. Ми поставили шатра на соняшній поляні, у сосновому лісі, біля чистенького потічка.

Треба згадати, що новаки, та декілька юнаків, які були до помочі, робили в таборі все самі: самі ставили шатра та все інше, що потрібне у таборі, будували кухню з каміння та варили, як уміли. Цілий місяць жили в лісі, без відвідин батьків, без посилок з дому, без ніяких вигод. Вчилися давати собі самі раду. Новаки жили дружньо та привчалися до правдивого таборового життя серед чарівної дикої природи Карпатських гір.

Наше життя вимагало витривалости, працьовитости й обережності. Дивувало нас, що цілу ніч, геть кругом на полонинах, горіли вогні. Люди били у бляхи, трубили та різними іншими способами відстрашували грізного напасника.

Цим пострахом у горах була дика свиня, дик або вепр; різно його називають. Вони цілими стадами нападали на селянські поля-засіки. Вони виїдали або нищили бараболу, овес та все, що садили наші люди в горах. Стада диків протягом однієї ночі переривали поля та нищили важку людську працю. Це загрожувало голодом!

Люди в селі остерігали нас перед диками та дивувалися нашій відвазі.

Ми теж були обережні. Цілу ніч у таборі горів вогонь. На стійці стаяло завжди двох: новак та юнак. Я спав чуїно та при кожному порушенні тиші — мене зараз же будили. Ці нічні стійки справді виконували своє завдання.

Так проминув місяць без усяких пригод. Всі були здорові, веселі, вдоволені. Аж тут, на прощання, відвідала наш табір дика свиня-та ще з поросятками.

Було це над ранком. Впала мряка. Сійка почула, що щось ламає галуззя у лісі. Перелякана, розбудила мене. Я негаїно вийшов із шатра та побачив, як дика свиня, похрюкуючи, пройшла поміж латрами біля вогню, й зійшла до потічка, напиться води. За нею бігло шість рябих поросяток. Від потічка ціла родина помандрувала в інший бік лісу, вже певно на спочинок. Нам не заподіяли ніякої кривди.

При зустрічі з диками ніколи не треба стояти на їх шляху, не страшити їх та не кидати нічим за ними. Роздразнена дика свиня стає найлютішим ворогом та може заколоти людину іклами на смерть.

А ми мали „приємність” побачити з близька цього небезпечного звіря!

Дика свиня подібна до домашньої, тільки худа, хребет тонкий,

Стадо диків перебігає лісом

вкритий сірою шерстю. Ноги в неї тонкі, озброєні гострими копитами, що залишають виразні сліди на землі. Ікла виступають із рота та загинаються взад. Це страшна зброя диків. Всі дики сильні, витривалі і небезпечні. М'ясо їх можна їсти. Щоб сполувати дика, треба бути добрим стрільцем та мати спеціальну кулю. Поранений дик кидається на людину. Тоді одинокий рятунок — вилізти на дерево.

Дики дуже чуйні, але зір мають слабкий. Живляться всім, що попадеться. Живуть у великих лісах. Dorостають до шість стіп (180 сантиметрів) довжини. Важать до 450 фунтів. Молоді пацятка дуже рухливі, веселі та гарні. Вони мають ясні смуги на хребті по боках вздовж цілого тіла. Ці смуги опісля зникають.

Дики держаться гурту. Вони люблять спільне життя, а це не раз стає їм у пригоді, при нападі вовків.

Коли дики зачують вовків, стають у коло, головами назовні, а пацят беруть у середину. Вовки ходят кругом та стараються вхопити смачненьке порося. Це рідко їм вдається. Часто розлучені дики самі кидаються на вовка та розривають його. Щастя вовка, коли він вспе перескочити понад своїх ворогів та втекти в ліс. Частіше одначе дики вбивають вовка та з'їдають його.

Ану спробуйте знайти на карті, де село Ставне в Карпатській Україні! Радимо вам прочитати книжку Ернеста Томсона Сетона „Пінистий“, де описане життя й пригоди дика. Книжка ця видана у Канаді.

— ** —

ЗАГАДКА

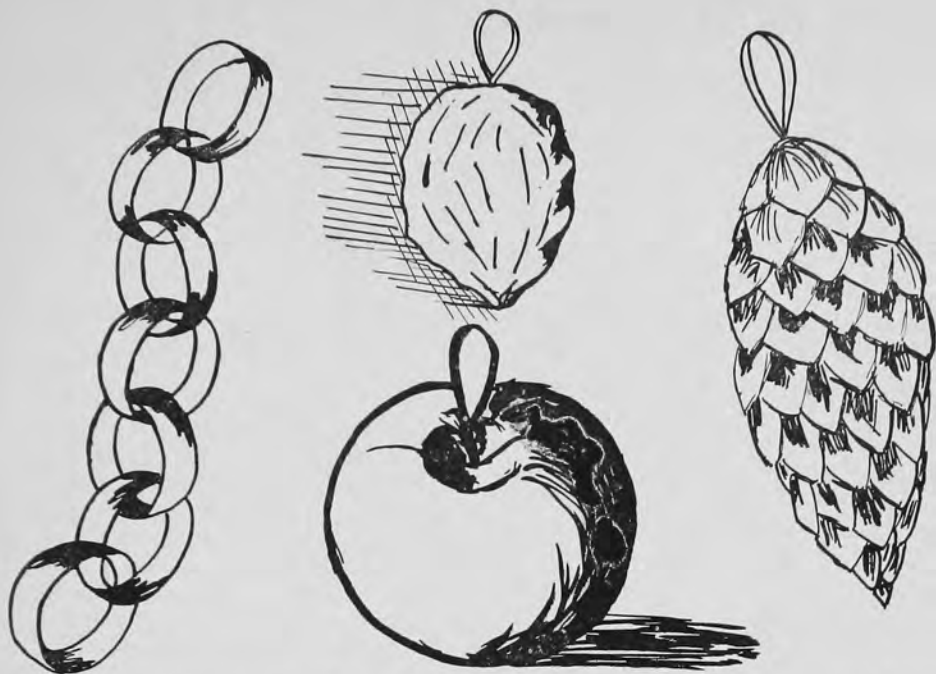
Цілу ниву переріє,
Картопель не пожаліє,

Ще й великий робить крик,
З іклами із лісу...

ПРИКРАСИ НА ЯЛИНКУ

Наближається Різдво Христове, та в кожній і кожного з нас стоїтиме у цей день хоч маленька ялинка. У наших пластових домівках теж її не бракуватиме. Але, чим прикрасимо наші ялинки? Новацьким звичаєм — найкраще те, що самі зуміємо зробити. Чи ланцюжок, чи янголик з паперу, чи золочений горіх або шишка, чи навіть лиш яблучко, завішене на ниточці за хвостик — це все куди краще, як дорогі, куповані прикраси. Тому посилаємо вам вже у цьому числі кілька прикладів, як такі прикраси робити. Спробуйте, а коли добре Вам впадуться — пришліть їх світліну до „Готуйсь“!

Не забудьте, що коли ці прикраси вам справді впадуться, можете їх і продавати на різдвяному ярмарку у вашій Станиці, а тоді мати-

мете власноручно зароблений новацький заробіток, та зможете його жертвувати, на що самі схочете!

Ану спробуйте!

О Х'100, Х'100   иця ГУ=Ю ТЬ

А в цьому ребусику маєте початок пісні, що її всі співають у місяці грудні. Спробуйте його розв'язати!

З НОВАЦЬКОГО СВІТУ

3. ГНІЗДО УПН-ів „ЛІСОВІ МАНДРІВНИКИ” У НЬЮАРКУ, ЗДА.

Дня 15. жовтня у нас було свято Покрови Пречистої Діви Марії. У ньому взяло участь 24 новаків. Вони приступили до св. Сповіді і до св. Причастя. Після Богослуження трьох новаків склали Заяву Вступу та одержали новацькі хустини.

Після цього ми мали ватру та розійшлися домів.

Написав
новак **Юрко Фецович**
з Ньюарку.

ЛИСТ З АВСТРІЇ

Дорогій Сестричці Редакторці „Готуйсь” і Читачам!

Дякую нашій Сестричці за те, що на сторінках нашого журналу описала та познайомила широкий світ із нами — кількома

Спогади з таборів: Аргентина: готуємось до змагу.

пластунами — залишенцями у високоальпійському Інсбруку, в Австрії.

При цій нагоді поділюся найкращими враженнями із переживань у тритижневому таборі біля Кенігсдорфу у Німеччині. Нас із Австрії їхало у пластові табори лиш дві: Дарка Зошук і я.

Цього року було зовсім щось іншого, як минулого! Найперше ми стали старші на один рік та більше досвідчені. Хресний батьз Нью Йорку прислав мені туристичний мішок до спання. Легенький та теплий, мов ушка крілика породи ангора!

Зайняття у таборі були цікавіші, як у минулому році. Нас, у „Карпатському борі” було близько пів сотні, а хлопців у „Великому Лузі” — ще більше. Недалеко були табори американських дітей та німецьких „Вовченят”. (Це такі їх новаки). Ми жили з ними у дружніх взаєминах.

В ігри та забави були вплетені: історія України, пісні, гутірки, казки, вірші.

„Поїзд чистоти” заїздив вранці, забирав усе новацтво та віз до різних станцій: рук, ніг, шиї, личка. . . . Хто не мав їх чистих, висідав і мив, щоб вернутися до гри. Одним словом: було чудово!

Готуйсь!

Оксана Пінківна

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ”
ТІЛЬКИ 2. — ДОЛ. НА РІК.

ВІЗИТІВКА

Це візитівка славної української письменниці, що її народини святкуємо дня 9. грудня. Щоб Ви легше відгадали, скажемо, що вона написала гарну книжечку „Маруся”, що її певно Ви вже читали!

О. Олесь:

СНІГ В ГАЮ...

Сніг в гаю... але весною
Розів'ється гай.

Може долею ясною
Зацвіте й мій край.
В небі мла... а сонце гляне
Й мла розтане вмить...

Може й мій народ повстане
Й крикне: „Будем жить”!

Цього вірша написав великий український поет, Олександр Кандиба. Під своїми віршами він підписувався О. Олесь. Він написав теж багато віршів для дітей. Дня 5. грудня припадає річниця його народин.

Новацтво вже заздалегідь радіє Різдвяною Стрічею. Так виглядала вона минулого року у новачок в Бостоні, ЗДА. А як виглядатиме вона цього року у Вас?

РОЗМОВА ДРУЗІВ

„Холодно сьогодні і дивіться, яке озеро сіре!” — Нарікав Михайло. І знов не підемо купатися! І чого ми тут приїхали? — Втрутив і свої чотири центи у розмову малий Левко. „І зимно і все та сама каша... Ей”... Додав ще хтось у гурті хлопців-новаків.

„От ви плакси — не пластуни-новаци” — не втерпів Івась. Всі зніяковіли на хвилинку. Тільки Олег не поступався. „А що ж хіба тобі добре тут сидіти у холоді і дощі?” Та кашу їсти? — знов повторив Левко.

„Ет дурниці говорите!” А як нашим хлопцям, що борються з Москалями? Чи їм завжди тепло і вигідно? А ви нарікаєте! От тобі плакси!”

„А ти як знаєш!? Хіба ти був там? — Кпив собі Володя. Та у ту мить Юрко сіпнув його за рукав. „Івася брат є в УПА-ї”. Ти того не знаєш?” Дивувався. Усі знов втихли. Тільки Володя дивився на Івася великими очима немовби вперше. У ту ж мить між хлопців впали звуки таборового гонга. „Дзень... дзень”... кликав на обід хлоп'ячу громадку.

Команда і братчики приспішували обід. Чорна хмара закрила пів неба. Краплисті росинки стали падати скоро... скоренько... З веселим криком гнали новаци до своїх кімнат у великому будинку.

І так денна тиша... То що ж дощ шкодить...

Вигідно посідали на ліжках. Хто цікавіший стояв біля вікон. Але й ці повтікали звідтам, як тільки лискавки заглянули до них, а громи загуркотіли.

Юрко та Івась сиділи на одному ліжку. Тихенько перешіптувались. „Івасю, скажи мені про твого старшого брата”...

Знаєш Юра, я маю його знимку. Він стоїть біля дерева у лісі і тримає кріс. Але він, Богдан вже тепер не живе. Забили його большевики у бою. Мама дістали листа і дуже плакали...

„А чому він не приїхав з вами до Канади?” допитував Юрко.

„Бо він не хотів. Як всі виїжджали з дому, то він сказав, хай вони їдуть, а він має 17-ть років і є в Українській Повстанчій Армії. Мусить битися з Москалями за Україну. І пішов у ліс. Ми мали листа від нього. Я навіть читав. А тепер мама сховала у касетку, де лежить земля з України. Таки з нашого городу”...

Оба замовкли. Івась думав про свого старшого брата, що його ніколи не бачив, а Юрко думав про того молодого вояка, що боровся за Україну і поляг у бою.

За вікнами бур'я гнула високі дерева, аж дододу.

Де К.

ДІТИ-ДІТЯМ

8-літня новачка Оля Опришок із роя „Зайчики” з Кентону, ЗДА збрала самостійно 11.00 дол. на збірку „Діти-дітям”.

Новачка Марта Рожанковська із Нью Йорку, ЗДА уладила в часі вакацій самостійно фестин та дохід із нього (17.00 дол.) передала на пл. табори в Німеччині.

*

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ”

зложили:

Новачки з Дітройту на передплату для новачок у Німеччині 4.—

„Соловейки” Гартфорд, на передплату для новачок у Німеччині як заробіток з тижня Пластуна 1.—

Таня Бемко, новачка з 24-го гнізда новачок у Ньюарку 1.—

„Перепелички” з Вінніпегу (Канада) на передплату для новачок у Німеччині 2.—

Табір новачок „Птички з України” три передплати для новачок у Німеччині і 9.- дол. на пресфонд 15.—

Табір новачок „Будівничі Києва” в Іст Четгем 9.—

Влодзя та Іруся Гнатюк 1.—

Новачки з Елізабет через сестр. Ірину Стецьків 5.—

Всім жертводавцям найширшу подяку складає Редакція й Адміністрація „Готуйсь”!

ДЛЯ НАШИХ НАЙМЕНШИХ

Моя киця-киця срібна
Коло хати все потрібна.
Не сидить вона без руху,
Як не миш, то зловить... муху.

Т. Душенко

„HOTUJS” — Magazin
for Ukrainian Children

Published by „Molode Zytia”, Inc.,
New York, N. Y.

Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
корпорація у ЗДА

Редагує Колегія під проводом пл. сен.
Лесі Храпливої
388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
NEW YORK 9, N. Y. USA

Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
Богдан Кравців
2011 Mt. Vernon St.

PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за
10 чисел, крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 лет Ст. Маркс Пд.,
Нью Йорк.

НАШ ДОДАТОК: НОВАЦЬКА ГРА

У цьому числі на льотерійці маємо такі предмети:

1. рядок: Камінь Довбуша в Карпатах (Хто був Довбуш?). Плуг. Вежа короля Данила біля Холма.
2. р.: Пляшка „михайлик”. Очерети. Лук та сагайдак княжих отроків.
3. р.: Квітка мальви біля хати. Щит, шолом та меч. Ліхтарка.
4. р.: Пилка та сокира. Краєвид із Полісся. Різьблена скриня.

